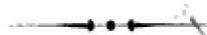

Huda ura.

Črn vihar se z gromom bije,
od obzorja gre bučanje
in se meša v moje sanje,
glas rogov nebeških vpije.

Nikdar solnce posijalo
ni na žalne mi stezice —
Z manoj jokajte, sestrice,
kar nam je še solz ostalo.

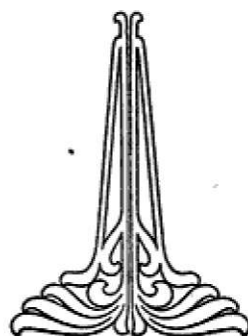

Senca oranžne vejice.

Kitajski motiv.

Minil je dan, poln truda in skrbi,
in zdaj srce ji burno zakipi,
ko se začuje lutnja k njej sladkà.
In v milih sanjah je izgubljena vsa,
kot bi privel od njega glas čez plan,
ki s čistim srcem tiho misli nanj.

In skoz papirno okno zdrsne v to
oranžnih vejic senčica na njo
in po telesu nežnem ji spolzi,
poljubi ji koleno in je ni.
A ona misli nanj, ki drzno čil
raztrga tenko tkanje njenih kril.

Z D R A V I L O L J U B E Z N I

T H E O K R I T O S - S O V R È

Drugega leka pač ni, moj Nikias, zoper ljubezen, jaz vsaj dejal bi tako, mazila ne, tudi ne sipe, mimo umetnosti Muz. To zélišče blago-krepilno raste sicèr med ljudmi, le najti je včasih težkó ga. Ti ga sevè prav dobro poznaš; naravno: zdravnik si, k temu pa bolj ko kdorkoli priljubljen devetim Modricam. Balzam le-tá je že Kýklops, rojak moj, starin Polyphámos s pridom si vlival na bol, ko je ušlo mu srcé h Galatéji, komaj mu prvi je mah pognál od senèc preko lica. Bil je snubač, ki ni trošil ne jabolk ne rož in ne kodrov: buril je v slepo na cilj, vse drugo biló mu je níces. Često so ovce brez njega se vrácale s paše zelene v ógrad na véčer domov, ko je sam — že od zore peváje deklice čast — koprnèl med slano halógo kraj morja, bólen od prísadne rane, ki ubožcu kljuvála je v prsih, kar je predrla mu drob mogočne Kypríde strelíca. Končno je našel zdravilo, ko sèdel na strmém je kršu, zroč preko morske ravní, pa pesem si táko zakročil:

«O Galatéia beluška, zakaj me odklanjaš ljubéja, bela ti bolj mimo skute, ko jágnjič bolj nežna v postavi, živa ko igrávo junè, strčèca ko grozd pred zorenjem? Večkrat mi prideš, a žal, zgolj v sladkega spanja omami, vselej izgineš, ko jutro iz sladkega spanja me zdrami, plašno bežé kakor ovca, če sivega volka ugleda.

Ljubim te, dèkle, od dne — še veš? — ko si prvíkrat príšla z materjo mojo v goró samoraslih jacintov nabirat, rekla si, češ, za nasàd, a jaz sem stezé vama kazal. Zeus me potiplji, če imam od tedàj pa do ure današnje misli drugje ko pri tebi: a ti, ko da ni me na svetu! Vem, ljubezniva, o vem, zakaj se mi s strahom ogiblješ: v gnus je sršáva ti ščèt, ki prepenja čez vse se mi čelo v loku zgolj eném — nakazna obrv — od úha do úha, v gnus moje sámo okó in ploščata nosúra nad ustnom. Vendar se, kakor sem spàk, ovác mi na tisoče pase, molznih, ki gostega mleka dájéjo mi v sladko pijačo; níkdar ne zmanjka mi sira, ne v letu ne v hladni jeseni, v trdi ne zimi níkdár: vsevdilj so ozdíce mi polne. K temu mi poje svirél kot nikomur le-tu med Kyklopi, v tvojo, medénčica, hvalo, ob tvoji še v mojo glaseč se,

marsikrat v pozno že noč. Redim še enajst ti jelenčet,
 samih maróžičev, veš, pa štiri medvedke mladiče.
 Pridi, obišči me vendar in vse, kar je moje, bo tvoje.
 Pusti že sivo morjé, naj pljuska ob skalno obalo:
 slaje prebila boš noč ob meni v mrakotni votlini.
 Lovor mi raste krog nje, mi rastejo vitke ciprese,
 vije se temni bršljan, grozdnáto se trsje sladká ti;
 bistre dobóš i vodé, ki naliva jo gozdnati Etna
 daleč mi z belih snežín v res pravo ambrózijsko pitje.
 Kdo bi ob tej prelepoti si žêlel v morjá še valove?
 No, in če sam se ti zdim prekôsmat nemara na pôgled,
 saj imam hrastovih klad in živega ognja v pepelu:
 rad se ti dam osmoditi, četudi mi dušo zacvrkneš,
 rad dam edino okó, najljubše vsegà, kar premorem.

Ej, da rodila je mati me s škrkami: kólike sreče!
 Splaval bi k tebi na dno pa bi ljubil ti belo ročico,
 če bi ti ličec ne smel: nanosil srebrnih bi zvončkov,
 rahlih bi púrpelic cvetja nanosil ti v snopcih rdečih;
 škoda samó, da ne mogel bi prédte z obojimi hkrati,
 ker se pač té le poleti dobódo, a zvončki pozimi.
 Zdaj pa naučim se, o res, naučim se vsaj plávanja, dete:
 brž ko priplove kak tujec, poprosim ga, naj me navadi:
 znati hčem, kakšna sladkost vam je bivanje v vodnih globinah.

Pridi na dan, Galatéia, o pridi in nič več ne misli,
 prav kakor jaz ne, ki tule sedim zdaj, na dom in vrnitev!
 Pasla boš črede z menoj, ravnala mi ovce molzníce,
 žmíkala v grébe boš sir, ga mészila z žarkim siríloom.

Moje nesreče je kriva zgolj mati mi, kvočka jo čavsni,
 ker ti še níkdar ni rekla pohvalne besede o meni,
 dasi me vidi, kako se sušim od dneva do dneva.
 Čakaj, nalàšč ji natvezem, da čutim vročino v možganih,
 trga da v obeh me nogàh, naj stisne jo žalost ko mene!

Ej, moj Ciklopče, Ciklóp, le kam ti je pamet zbezljála?
 Mar bi šel kôše si plest, mar presnega brstja nalamljat
 jagnječji bravi za klajo; resnično, več smisla bi imelo.
 Molzi kozó, ki drži! Okani se take, ki uhaja!
 Manjka se v svetu deklet! Galatéjo še zalšo si najdeš.
 Rade me vabijo punce pod véčer na svoje zabave,
 zmerom 'jim sprožim hihòt, da le sedem med nje na poslušek:
 kazno je torej, da imam tudi jaz še veljavo v deželi.»

Vidiš, tako je hladil Polyphámos si vročo ljubezen,
 s pesmijo kupil si mir, ki ne dá ga zdravnik za zlató ti.